

frisk Menneske, saa bliver alle Børnene tilsyneladende friske, men de har alle Anlægget til Aandssvaghed. Nu kan disse Børn jo tage forskellige Personer til Ægte; de kan tage en aandsvæg, de kan tage en ikke-aandsvæg med Anlægget i Enkeltportion, og de kan tage en ikke-aandsvæg helt uden Anlæg til Aandssvaghed. I sidste Tilfælde bliver alle Børnene tilsyneladende friske, men en vis Procentdel af dem har Anlægget. Nu gifter en af disse aandeligt normale, men med det skjulte Anlæg, sig med en Fætter eller Kusine, som ogsaa er normal, men med det skjulte Anlæg. Øjeblikkelig forenes Anlægget i Dobbeltportion, vi faar Aandssvaghed hos Børnene, og det sker efter de matematiske Regler — Menneskene faar jo nu ikke saa mange Børn — en Fjerdedel er aandsvæge, to Fjerdedele normale med Anlægget og en Fjerdedel normale uden Anlægget. Se, det er paa denne Maade, Aandssvaghed dukker op efter flere Generationer i en for øvrigt tilsyneladende rask Familie, saa ubønhørlig er Arven i alle kendte Tilfælde.

Nu spørger jeg: Er det saa rigtigt at bære sig ad, som Samfundet gør det, er det saa ikke rigtigt at følge det, som jeg har talt for tidligere: at træffe rationelle Foranstaltninger til en human Behandling af de Mennesker, som har saadanne frygtelige Fejl, der er arvelige, og saa sørge for, at de ikke bliver i Stand til at sætte Afkom i Verden? Da jeg imidlertid ikke har kunnet trænge igennem med denne Tale tidligere, venter jeg heller ikke nu at kunne trænge igennem med den, men jeg vil henstille til det høje Ting og ganske særligt til det højtærede Ministerium, at vi overvejer, om det dog ikke var rigtigt, at vi i alt Fald gjorde den Begyndelse at oprette et Institut til Forskning af Arveligheden og Forbedring af Racen for Menneskenes Vedkommende. Det kan gøres uden store Omkostninger i det smaa, naar man begynder paa en fornuftig Maade. Jeg mener ikke, at vi pludselig skal bygge et Palads, som koster store Summer, nej, jeg henstiller, at der oprettes et særligt Professorat i denne Videnskab, og at den Professor, som faar denne Forskning under sig, forsynes med de nødvendige Assistentter. Saa udvikler Videnskaben sig, og Instituttet bliver større, efter som det ved sit Arbejde konstaterer, at Arbejdet har Betydning.

Ærede Medlemmer maa ikke tro, at det er noget fuldstændig nyt. Man har det i Amerika, hvor denne Sag har vakt den

største Interesse. Jeg skal citere — for dog at citere en eneste Udtalelse — et Par Ord af Præsident Wilson. Han siger: „Hele Landet er vaagnet og erkender den overordentlige Betydning af Arvelighedsforskningen vedrørende Mennesket saavel som dens Anvendelse til Forædling af Menneskeslægten“. Denne Forskning drives ogsaa i Norge, hvor man har et Professorat i denne Videnskab eller har overdraget det — skulde jeg dog sige, for at det kan være helt rigtigt — til Professoren i Zoologi, Fru Christine Bonnevie. Man arbejder i Sverige med stor Energi paa at faa et saadant Institut. Det er da min Anmodning til det høje Ministerium og de Ministre, under hvilke dette sorterer — det er ikke let at se, hvem det skal være; hvis det er et Professorat, det drejer sig om, er det let at se, at det er den højtærede Undervisningsminister —, at der gøres en Begyndelse til denne Forskning, og at man saa bevilger de nødvendige Midler dertil, saaledes at det kan udvikle sig til den uoverskuelig store Betydning, som denne Sag har for et Samfund.

Saa har jeg kun en ganske kort Bemærkning at gøre, nemlig en Henstilling til den højtærede Justitsminister om at se med Velvilje paa det beskedne Andragende, der er sendt fra Udvalget angaaende „Barnets Hus“, om et lille Tilskud til dette Hus Omdannelse og Montering, saaledes at det kan komme i Gang den 1. April næste Aar. Hvis man faar denne lille Bevilling, vil Huset kunne rumme 30 Børn gennemsnitlig daglig. Regner vi, at hvert Barn opholder sig gennemsnitlig en Uge i „Barnets Hus“, vil man kunne komme 1500 Børn til Hjælp hvert Aar, uden at Hjælpen har Fattighjælps Virkning for Forældrene. Det vilde være en smuk og god Begyndelse, og jeg haaber derfor, at den højtærede Justitsminister vil stille sig velvillig til vort Andragende.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Jeg skal her afbryde Forhandlingerne, der fortsættes i Aften Kl. 8.

Mødet udsat Kl. 4¹⁵.